

Γιατί η Κίνα και η Αμερική «οδηγούνται» προς μια καταστροφική σύγκρουση

/ [Ειδήσεις και Ανακοινώσεις](#)

***Μετάφραση – Απόδοση Γ. Μοτσάκος

Ειδικός σε Θέματα Άμυνας και Ασφάλειας Πληροφοριών

Πηγή: “Ας Μιλήσουμε Επιτέλους!”

Σύμφωνα με την ιστοσελίδα του ινστιτούτου Aspen Institute – Huffington Post, καταγράφεται σε άρθρο, περί μιας πιθανής σύγκρουσης των δύο υπερδυνάμεων, όπως είναι οι ΗΠΑ και η Κίνα, σχετικά με το ποιος θα κυριαρχήσει στην περιοχή της Ασίας.

Το άρθρο αναφέρει ότι, πολλοί άνθρωποι θεωρούν σήμερα ότι στο παγκόσμιο γεωπολιτικό παιχνίδι είναι δύσκολο να καταλάβει κανείς, γιατί η Κίνα ενεργεί με τον τρόπο που ενεργεί στην Ανατολή και Νότια θάλασσα της Κίνας. Μήπως το Πεκίνο ελπίζει και επιδιώκει να επιτύχει την αποξένωση των γειτόνων του υπονομεύοντας την περιφερειακή σταθερότητα;

Η Κίνα προσπαθεί να «χτίσει» ό, τι ο Πρόεδρος Xi Jinping αποκαλεί ως «ένα νέο μακρόπνοο μοντέλο σχέσεων εξουσίας».

Για να καταλάβουμε πώς αυτό θα μπορούσε να γίνει εφικτό και ποιος θα είναι ο στόχος των δράσεων του Πεκίνου, πρέπει να αναγνωρίσουμε ότι, σύμφωνα με αυτό

το «νέο μοντέλο», που ο Χί επιθυμεί, «η Κίνα να ασκήσει πολύ περισσότερη δύναμη και επιρροή στην Ασία, από ότι ασκεί τον τελευταίο αιώνα».

Αυτά τα πράγματα όμως είναι εγγενώς μηδενικού αθροίσματος, τόσο για την Κίνα, που επιθυμεί να διαθέτει μεγαλύτερη δύναμη και επιρροή, όσο και για την Αμερική να διαθέτει όσο γίνεται λιγότερη επιρροή.

Αυτός αποτελεί τον αντικειμενικό σκοπό που επιδιώκει ο Χί και οι συνεργάτες του.

Η επιχειρηματολογία τους είναι αρκετά απλή. Γνωρίζουν ότι η θέση της Αμερικής στην Ασία βασίζεται σε ένα δίκτυο ευρέων συμμαχιών και συνεργασιών με πολλούς από τους «γείτονές» της Κίνας. Οι κινέζοι πιστεύουν ότι η αποδυναμωση αυτών των σχέσεων, αποτελεί τον καλύτερο και ευκολότερο τρόπο για να αποδυναμώσουν τις ΗΠΑ από περιφερειακή δύναμη.

Και ξέρουν ότι, κάτω από τις «διανθισμένες διπλωματικές φράσεις», το θεμέλιο αυτών των συμμαχιών και συνεργασιών είναι στην ουσία η «εμπιστοσύνη» των «Ασιατών φίλων» προς την Αμερική.

Οι χώρες αυτές γνωρίζουν συγχρόνως ότι οι ΗΠΑ είναι ικανές και πρόθυμες, να τους προστατεύσει από την εξουσία της Κίνας.

Έτσι, ο πιο εύκολος τρόπος για το Πεκίνο είναι να αποδυναμώσει την εξουσία της Ουάσινγκτον στην Ασία, και να υπονομεύσει την εμπιστοσύνη αυτή. Και ο καλύτερος τρόπος για να το πράξει αυτό το Πεκίνο είναι απλά, να πιέσει τους «φίλους» και συμμάχους των ΗΠΑ, σε σημαντικά ζητήματα, στα οποία δεν εμπλέκονται άμεσα τα συμφέροντα των ΗΠΑ, όπως μια σειρά από θαλάσσιες διαφορές.

Με την απειλή χρήσης, άμεσης ή έμμεσης ένοπλης βίας και κάτω από συνεχή πίεση πάνω σε αυτές τις διαφορές, η Κίνα θα μεταβάλλει άρδην τους γείτονές της, σε πιο «πρόθυμους» προς την στρατιωτική «υποστήριξη της», ενώ την ίδια στιγμή θα κάνει την Αμερική λιγότερο πρόθυμη να δώσει μια τέτοιου τύπου βοήθεια, λόγω του σαφούς κινδύνου, μιας άμεσης σύγκρουσης ΗΠΑ-Κίνας.

Με άλλα λόγια, με αυτού του τύπου την «αντιμετώπιση» των «φίλων χωρών» των ΗΠΑ, η Κίνα αντιμετωπίζει την Αμερική, δίνοντας της τις επιλογές, ή να εγκαταλείψει τις φιλικές χώρες ή να έρθει σε ευθεία αντιπαράθεση με την ίδια την Κίνα.

Το Πεκίνο «παίζει « αυτό το χαρτί» με αυτή την επιλογή, πιστεύοντας ότι η

Αμερική θα κάνει πίσω και θα αφήσει τους συμμάχους και «φίλους της», χωρίς έμπρακτη στρατιωτική υποστήριξη. Αυτό θα αποδυναμώσει τις συμμαχίες και τις συνεργασίες της Αμερικής, υπονομεύοντας συγχρόνως την ισχύ των ΗΠΑ στην Ασία, ενώ θα ενισχύσει τα μέγιστα την εξουσία της Κίνας.

Η άποψη των κινήτρων της Κίνας εξηγεί πρόσφατη συμπεριφορά της.

Από τότε που ο Πρόεδρος Ομπάμα ανακοίνωσε τον «άξονα» των χωρών φίλων των ΗΠΑ στην Ασία, η Κίνα έχει «δοκιμάσει» παντοιοτρόπως την αμερικανική προθυμία υποστήριξης των συμμάχων της, όπως π.χ. κατά τη διάρκεια της διαμάχης των νησιών Σενκάκου / Daiyou(Κίνα-Ιαπωνία) και της δημιουργία κινεζικής θαλάσσιας ζώνης απαγόρευσης.

Μέχρι που το ταξίδι τον περασμένο μήνα από τον αμερικανό πρόεδρο, κατέδειξε ότι ο Μ. Ομπάμα, φάνηκε για μια στιγμή ότι είναι διατεθειμένος να κάνει «ένα βήμα πίσω», από τις δεσμεύσεις της Αμερικής, αλλά στην συνέχεια και βάση των ομιλιών του σε Τόκιο και Μανίλα, «κράτησε» με αποφασιστικότητα σταθερή πολιτική γραμμή.

Τώρα μπορούμε να περιμένουμε την Κίνα, να δοκιμάσει αυτήν την πρόσφατη ανακτηθείσα αμερικανική «αποφασιστικότητα» εφαρμόζοντας μια σαφώς μεγαλύτερη πίεση στα ίδια «σημεία» ή «αλλού».

Και αυτό ακριβώς είναι που πράττει το Πεκίνο σήμερα στα διεθνή ύδατα, ανοικτά του Βιετνάμ,, υλοποιώντας ένα σχέδιο τύπου «μπλόφας» κατά του Ομπάμα.

Αναμένεται επίσης μεγαλύτερη πίεση κατά της Μανίλα και του Τόκιο πολύ σύντομα.

Φυσικά αυτό ενέχει και πολλούς κινδύνους για την Κίνα. Διότι το Πεκίνο δεν επιθυμεί σαφώς ένα πόλεμο με την Αμερική και έτσι η κινεζική πολιτική ηγεσία, πρέπει να είναι «απολύτως σίγουρη» περί «υποχώρησης» των ΗΠΑ, που θα αφήσει εκτεθειμένους τους «φίλους» της Αμερικής, αντί του να εμπλακεί ή ίδια σε σύγκρουση με την Κίνα, ακόμη και αν αποδυναμωθεί σοβαρά η θέση της στην Ασία.

Αυτή η εμπιστοσύνη αντανακλάται σε δύο σημαντικές αποφάσεις από τους ηγέτες της Κίνας.

Πρώτον, οι κινέζοι θεωρούν ότι σύμφωνα με τις νέες στρατιωτικές δυνατότητες της χώρας τους, μπορούν να «αρνηθούν» στην Αμερική μια γρήγορη και εύκολη νίκη σε περίπτωση μίας θαλάσσιας σύγκρουσης στην Ανατολική Ασία και τα παράκτια ύδατα.

Σύμφωνα με το αμερικανικό δόγμα «Air – Sea Battle» οι ΗΠΑ γνωρίζουν ότι δεν

δύνανται να υπερισχύσουν στα ύδατα αυτά, χωρίς να ξεκινήσει μια ευρείας κλίμακας επίθεση, εναντίον της κινεζικής επικράτειας. Αυτές οι επιθέσεις προφανώς θα διακινδυνεύσουν μια γενικότερη κλιμάκωση, που δεν μπορεί να σταματήσει παρά μόνο στον «πυρηνικό όλεθρο».

Έτσι, οι ηγέτες της Κίνας πιστεύουν οι αμερικανοί ομόλογοί τους, έχουν κατανοήσει βαθιά ότι ένας πόλεμος με την Κίνα του σήμερα, είναι αυτό που η Αμερική δεν θα μπορούσε σίγουρα, είτε να κερδίσει ή είτε να περιορίσει.

Δεύτερον, το Πεκίνο θεωρεί ότι η αποφασιστικότητα βρίσκεται από την πλευρά της Κίνας.

Η Ουάσινγκτον θέλει σαφώς να διατηρήσει τον ρόλο της στην Ασία, αλλά το Πεκίνο είναι ακόμα πιο αποφασισμένο να περιορίσει την δύναμη των ΗΠΑ στην περιοχή.

Η συμπεριφορά της Κίνας δείχνει ότι το Πεκίνο πιστεύει η Ουάσινγκτον κατανοεί αυτή την ανισορροπία της αποφασιστικότητας.

Αυτό αυξάνει την κινεζική πεποίθηση ότι οι ηγέτες των ΗΠΑ «γνωρίζουν», ότι η Κίνα δεν πρόκειται να υποχωρήσει πρώτη σε μια πιθανή ενδεχόμενη κρίση.

Η ιδέα ότι η Κίνα θα μπορούσε να πραγματοποιήσει όλα αυτά τα πράγματα, έρχεται ως έκπληξη για πολλούς που βρίσκονται εκτός της Κίνας, συμπεριλαμβανομένων, και πολλών στην Ουάσινγκτον.

Η πολιτική των ΗΠΑ έναντι της Κίνας, συμπεριλαμβανομένου και του ίδιου του άξονα χωρών «φίλων», βασίζεται σε αντίθετες παραδοχές.

Η συναίνεση για τις ΗΠΑ, λέει « ότι το Πεκίνο δεν είναι πραγματικά «σοβαρός παίκτης» για να αμφισβητήσει την ηγεμονία των ΗΠΑ στην Ασία, επειδή δεν είναι απλά διατεθειμένο να διακινδυνεύσει μια σύγκρουση με την Αμερική, γεγονός που οι ηγέτες της Κίνας γνωρίζουν εκ των προτέρων και δεν επιθυμούν να χάσουν, αλλά και δεν ενδιαφέρονται αρκετά για την επέκταση του ρόλου της Κίνας στην Ασία, κάτι που προμηνύει όμως πολλούς κινδύνους ως άποψη για την κινεζικής γεωστρατηγική πολιτική.

Αν αυτό είναι αλήθεια, τότε η συμπεριφορά της Κίνας είναι τουλάχιστον «ανόητη».

Αλλά πριν από αυτήν την παραδοχή ότι οι Κινέζοι ηγέτες είναι «ανόητοι», θα ήταν σοφό να αναρωτηθούμε αν πραγματικά πιστεύουν ό, τι αυτό ακριβώς υποθέτει η Ουάσινγκτον, ότι πιστεύουν οι ίδιοι.

Αυτό σίγουρα δεν πρόκειται να το κάνουν.

Στην Ασία σήμερα έχουν «εμφυτευτεί», οι σπόροι μιας πραγματικά καταστροφικής αμοιβαίας παρεξήγησης.

Τόσο η Ουάσιγκτον, όσο και η Κίνα ευρίσκονται σε μια αυξανόμενη αντιπαλότητα, με τις προκλήσεις της Κίνας και των συμμάχων των ΗΠΑ να γίνονται συνεχώς και πιο κατάφωρες, καθώς και τις δεσμεύσεις της Αμερικής για να τους υποστηρίξει να γίνονται πιο κατηγορηματικές.

Και οι δύο (ΗΠΑ-Κίνα) πιστεύουν ότι μπορούν να το κάνουν αυτό που επιθυμούν ο καθένας για λογαριασμό του, έχοντας εσαεί ατιμωρησία, επειδή και οι δύο πιστεύουν, ότι πρώτα ο «άλλος» θα υποχωρήσει για να αποφευχθεί η σύγκρουση.

Υπάρχει μια ανησυχητικά μεγάλη πιθανότητα ότι και οι δύο σκέπτονται εντελώς λανθασμένα.

Κάποιος πρέπει να αλλάξει τη φύση του παιχνιδιού για να αποφευχθεί ο κίνδυνος μιας παγκόσμιας καταστροφής, καταλήγει το άρθρο.

***Μετάφραση –

Πηγή: national-pride.org